

des hjertelige Hilsen og Tak til enhver, der havde medvirket ved Bygningens Opførelse og udtalte, at hun følte sig overvældende lykkelig ved at være naaet saa vidt og ved at have modtaget saa mange Beviser paa Forstaaelse og Velvilje fra alle Sider.

Borgmester Drechsel oplæste derpaa en anerkendende Skrivelse fra Overinspektøren for Opdragelsesanstalterne, samt en Skrivelse fra Indenrigsministeren, hvori denne udtalte Ministeriets Paaskønnelse af det betydningsfulde og uegennyttige Arbejde, Fru Schepelern havde udført for forvildede unge Piger. Hertil føjede Borgmesteren sin særlige Tak for det Liv og den Energi, hvorved Fru Schepelern havde arbejdet, og bragte Byens bedste Ønsker for Institutionen.

Den egentlige Indvielsestale holdtes af Biskop Sørensen, der smukt og varmt talte om, hvorledes det først og fremmest maatte komme an paa at vække og styr-

ke de unges Viljesliv. Gerningen maatte gøres under gensidig Tillid og en vis Frihed; kun derigennem kunde man fremkalde de unges Æresfølelse og Selvagtelse. Under den store og vanskelige Gerning, der her skulde gøres, vilde man have Taalmodighed behov, og Kong Davids Bøn: „Herre, skab i mig et rent Hjerte, og forny i mig en stadig Aand!“ vilde sikkert genlyde i de ledendes Hjerter som den Bøn, der udtrykker, hvad de selv og de unge stadig trænger til, om Arbejdet skal lykkes. Biskoppen sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over Hjemmet og dets Gerning.

Med Indvielsen af *Katrinebjerg Opdragelseshjem* har Fru Schepelern naaet et stort Maal, og hun selv og hendes Medarbejdere vil faa fuldt op at gøre med at lede Arbejdet her og paa Kvindehjælpens øvrige Virkefelter; men de, som kender lidt til hendes Energi og varme Hjerte, tror ik-

ke, at hun dermed mener at have naaet det endelige Maal for sin Virksomhed. De tror, at hun stadig vil sætte sig nye Maal for sit Arbejde, og de ønsker hende Kraft og Velsignelse til, at hun fremdeles maa kunne virke for den Sags Fremme, som hun nu allerede i en Aarrække har viet sine bedste Kræfter.

K. B.

Kvinderne og den franske Revolution.

—o—

Som allerede omtalt i forrige Nummer af „Kvinden og Samfundet“ dukkede Tanken om at give Kvinderne Valgret flere Gange frem under den store franske Revolution. Den gav sig Udtryk i enkelte anonyme Piecer, af hvilke en bar Titlen „De franske Dammers Protest mod de saakaldte almindelige Rigsstænder“. Det hævdes i denne, at Rigsstænderne ikke kan kaldes „almindelige“, ef-

havde faaet yderligere Næring ved Besøget i Versailles, hende ind paa Studiet af det parlamentariske Styre, og hun begyndte at fordybe sig i, hvad hun kunde skaffe sig af Skrifter herom, og foretrak blandt disse dem, hvis Bevisførelse forekom hende stærkest og hvis Sprog dristigst.

Nitten Aar gammel mistede hun sin Moder og erfarede omtrent samtidig, at hendes Fader havde sat sin Formue til. Tabet af Moderen gjorde hende ude af sig selv af Sorg og kastede hende flere Uger paa Sygelejet. Hun forstod nu først, hvor dyb Kløften var mellem hende og Faderen, og følte sig forældreløs og ene i Verden. „Det er skønt at have en Sjæl,“ sagde hendes Ven, den gamle Abbed Legrand, som sad ved hendes Leje, „men det er en Ulykke at have saa megen Sjæl som hun.“ Da hun var kommet sig noghelunde, bragte han hende „La Nouvelle Heloise“ af Rousseau. Denne Bog gjorde et lige saa dybt Indtryk paa hende, som Plutarch havde gjort i hendes Barndom.

„Plutarch havde gjort mig til Republikaner; han havde vakt den Styr-

ke og den Stolthed i mig, som er Republikanernes Kendemærke; han havde indgydt mig den sande Begejstring for Frihed og Borgerdyd. Rousseau aabnede mit Blik for, at der ogsaa gaves en Hjemmets Lykke, som jeg kunde gøre mig Haab om, usigelige Glæder, som jeg havde Betingelser for at blive delagtig i.“

Da Faderen mere og mere søgte sit Selskab udenfor Hjemmet, søgte hun Trøst for Ensomheden i fortsatte Studier og begyndte ogsaa selv at sætte Pen til Papiret for at finde Udtryk for sine Tanker, dog uden at nære nogetsomhelst Ønske om at optræde som Forfatter. Det var hendes Overbevisning, at hun som Kvinde vilde tabe mere derved, end hun vilde vinde. Forøvrigt nærmede hun ogsaa meget beskedne Tanker om sine egne Evner, og det var først, da Revolutionen rev hende med sig ud i de store Strømninger, midt op i Mængden af aktive Politikere, og hun fik Lejlighed til at sammenligne sig selv med de ypperste af disse, at hun opdagede, at hun ikke stod synderlig tilbage for Flertallet af dem. „Men,“ siger hun,

„dette har snarere overbevist mig om, at mit Land er fattigt paa store Mænd, end det har indgivet mig høje Tanker om mig selv. Det er ikke Aandrigthed, Frankrig mangler, den er tilfals i alle Gader, men det er Dømmekraft og Karakterstyrke.“

Toogtyve Aar gammel lod hun sig dog friste til at skrive en Besvarelse af en af Det franske Akademi's Prispogaver. Den lød saaledes: „Hvorledes kunde Kvindernes Opdragelse bidrage til at gøre Mændene bedre?“ Hun fik saa lidt som nogen af de andre Deltagere Prisen, men hendes Besvarelse gik ud paa, at man ikke skulde forsøge at forandre det ene Køn ved Hjælp af det andet, men prøve at forbedre hele Menneskeslægten ved gode Love.

Hun sagde vel, hvorledes hun syntes, Kvinderne burde være, men tilføjede, at for at gøre dem saaledes, maatte man indføre en hel anden Samfundsorden.

(Fortsættes.)